

인
○
○

인
○
○

Renate Welsh
Pozor, žeparji!
Ilustracije Stefanie Scharnberg

Naslov izvirnika: Vor Taschendieben wird gewarnt
Avtorske pravice za izvirnik © Obelisk Verlag 2011, 2002
Avtorske pravice za slovensko izdajo © S. Fischer Foundation v
imenu fundacije Traduki, 2012
Vse pravice pridržane

Prevedla Ana Grmek
Lektorirala Irena Androjna
Izdala in založila
Založba eBesede, d. o. o.
Likožarjeva 3, Ljubljana
www.ebesede.si
Naklada: 800
Ljubljana 2012, prva izdaja

Izid knjige je podprla ustanova TRADUKI, literarna mreža, katere člani so Ministrstvo za evropske in mednarodne zadeve Republike Avstrije, Ministrstvo za zunanje zadeve Zvezne republike Nemčije, Švicarska kulturna fundacija Pro Helvetia, KulturKontakt Austria, Goethe-Institut, Javna agencija za knjigo Republike Slovenije, Ministrstvo za kulturo Republike Hrvaške in fundacija S. Fischer Stiftung.

traduki^T

Renate Welsh

Pozor, žeparji!

ilustracije Stefanie Scharnberg

Kazalo

Nikoli ne bo spodoben žepar.....	7
Gospa Morris in njen Srček.....	13
Priporočeno pismo.....	19
Percy sprehaja pse.....	23
Zmešnjava na ulici Portobello.....	33
Očetje so taki in drugačni.....	39
Prinesi kaj lepega.....	45
Družinsko slavje.....	53
Ugrabitev!.....	61
Zmeda.....	69
Od kod vzeti.....	74
Vaja dela mojstra.....	85
Šolska proslava.....	97
Posel cveti.....	101
Ženske!.....	109
Pa naprej?.....	117

Nikoli ne bo spodoben žepar

Celo njegovi učitelji so morali priznati, da je bil Percy McPrstež prijazen fant. Žal pa se jim je zdelo nemogoče, da bi ga česa naučili.

»Strahotno mi je žal,« je rekel Percyjev razrednik njegovi mami, »vaš sin ne bo nikoli spodoben žepar. Brez trohice talenta je.«

Percyjeva mama je vila roke. »V naši družini se kaj takega še ni pripetilo,« je tožila, »moja prababica je nekemu generalu izpod zadnjice izmaknila zlato nočno posodo, moja preljuba mamica je na nekem plesu nakradla nič manj kot sedem diamantnih ogrlic. Pozneje se je sicer izkazalo, da pet od njih ni bilo pristnih, ampak tega res ni bila mogla vedeti. Jaz sama ...«

Učitelj jo je prekinil. »Na žalost moramo tokrat ugotoviti, da se prav v najboljših družinah z dolgo tradicijo sem ter tja primeri, da je kateri od članov povsem nenadarjen. Žalostno, ampak resnično.«

»Ne bi mogli vendarle še enkrat poskusiti z njim? Prepričana sem, da se bo potrudil,« je moledovala mama.

Učitelj je zmajal z glavo. »Pri njem sta vsak vitrih in lomilka zaman. Kadar vadimo tiho približevanje, začne kihati. Kadar seže

lutki v žep, se ne oglasio samo vsi zvončki na njej, Percy za nameček še zapoje. Odkar sem mu to prepovedal, si žvižga in pobrunda. Prav mogoče je, da bi bil dober za kaj drugega, morda za zdravnika ali bančnega direktorja.«

Percyjeva mama je zaihtela. »Dobro, da moji preljubi mami, njegovi stari mami, tega ni bilo več treba doživeti. Od sramote bi ji počilo srce.«

Učitelj jo je potrepljal po rami. »Ne bodite žalostni, tudi bančni direktorji so ljudje, na svetu morajo biti taki in drugačni. Zdaj pa mi, prosim, oprostite.« Prhutajočih škricev je odvihral iz sobe.

Percyjeva mama se je nasmehnila skozi solze. Ko jo je učitelj trepljal po rami, mu je iz žepa potegnila denarnico in avtomobilske dokumente. Obrisala si je nos, si pazljivo otrla oči, da ne bi razmazala maskare, si popršila parfum za ušesa in odkorakala po hodniku do Percyjevega razreda. Z velikim prstanom je na kratko potrkala na vrata, jih, ne da bi počakala na odgovor, odprla in učitelju slovesno predala denarnico in avtomobilske dokumente.

»Percy,« je rekla strogo, »takoj pridi z mano domov. Ne bom te pustila pri učitelju, ki je tako nesposoben, da sploh ne opazi, da so ga okradli.«

Učitelj je strmel vanjo in hlatal za zrakom. Otroci so se hihitali. Percy je potegnil torbo z mize in raztresel vsebino po tleh. Ko je končno vse pospravil, ga je mama prijela za roko in ga potegnila iz razreda.

Odvlekla ga je po stopnicah in naprej po ulici. Premamila je ni niti nabito polna denarnica, ki je štrlela iz nekega zadnjega hlačnega žepa.

Doma se je sesedla v naslanjač. »Kako se je lahko zgodilo, da sem postala predmet posmeha vse družine? Ko bodo za to izvedele tvoje tete ... Še včeraj me je poklicala Mabel in se bahala s tem, da je tvoja sestrična Miranda domov prišla s težko zlato zapestnico, da sploh ne omenjamo Prudencije, ki je opravila tako rekoč ves družinski nakup, plačala pa samo špagete, in ki je priskrbela celo nov prenosni računalnik, na katerem zdaj vodi evidenco o tem, kje in kdaj se je udejstvoval kateri od družinskih članov. Zgleduj se po svojih sestričnih, svojima mamama sta v ponos! Pri priči bom naredila konec lenuharjenju, sama bom prevzela tvoje urjenje. Če samo pomislim, kaj vse sem svojčas ukradla s tvojim vozičkom, da bi ti pravočasno privzogjila pravi občutek. Dobrota je sirota.«

Če takrat ne bi zazvonil telefon, še dolgo ne bi bilo konca.

Percy se je odkradel v svojo sobo, vzel iz skriveščice knjigo o zgodovini vesoljskih poletov in začel brati. Pozabil je na učitelja, pozabil, kako jezna je bila mama. Potoval je proti luninemu kraterju.

Takrat mu je nekdo iztrgal knjigo.

»Fuj!« je zavreščala mama. »Kako si drzneš v moji hiši v roke vzeti tako svinjarijo?«

»To ni svinjarija,« je rekel Percy.

»Vse knjige so svinjarija,« je razglasila mama. »Branje je mati vseh pregreh, zapomni si to.«

Iz knjige je iztrgala stran za stranjo, jih prepognila v papirnata letala in jih poslala skozi okno.

Že naslednji dan si je pri starinarju priskrbela krojaško lutko, ki ji je iz trupa silila lesna volna. Lutki je oblekla jopič z obilico žepov.

Po vsem jopiču je našla zvončke in majhna ogledala. Percy bi moral iz žepov jemati stvari, ne da bi se oglasil en sam zvonček ali se premaknilo eno samo ogledalce.

Skoraj nikoli mu ni uspelo. Zato pa je znal na zvončke zaigrati drobne melodije. Njegova mama se je od jeze in obupa vlekla za lase, dokler ji niso štrleli na vse strani.

Dva dneva pred naslednjim družinskim srečanjem jo je poklicala njena sestra Mabel. »Ceciliija, dragica, si to ti?«

»Glede na to, da si zavrtela mojo številko, bi bilo pričakovati, da sem,« je odgovorila Percyjeva mama.

»Kaj si spet tako slabe volje?« je vprašala Mabel grajajoče. »Prav neznosna si, skisana kot trikrat prevreta kava!« Nato ji je izčrpno poročala o sijajnem ulovu svoje hčerke, kar bo zagotovo ponovila pojutrišnjem ob čaju in torticah.

Ceciliji ni niti malo dišalo, da bi morala znova poslušati, kako spretni sta bili njeni nečakinji, še manj pa, da bi morala sprejemati sočutne poglede, ko bi jo vprašali po Percyju.

Ko je Mabel končno vprašala, kako ji gre, je odgovorila: »Hvala, dobro. Le da imam že nekaj dni grozljiv izpuščaj na obrazu in rokah. Zdravnik trdi, da je silno nalezljiv. Tako jezna sem bila, da sem mu ob odhodu ukradla stetoskop.«

Mabel se je odkašljala, pokašljala, nato pa za trenutek obmolknila, kar se je pri njej redko zgodilo, in rekla: »Pri našem poklicu seveda ni ugodno usmerjati pozornosti na naše roke, ali ne? Naj bi te še tako radi videli, Cecilija, ljubica, mislim, da bi se bilo tokrat bolje odpovedati. Si tudi ti tako razmišljala?«

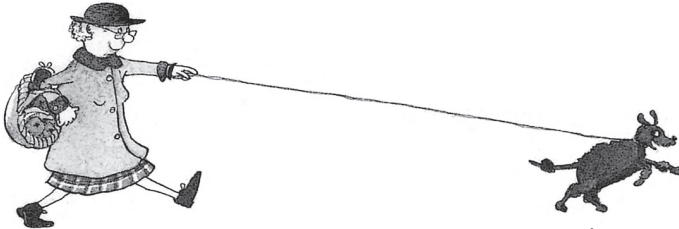
Percyjevi mami je uspelo glas obarvati z ranjenim podtonom. »V redu, če me nočete zraven, se seveda ne bom vsiljevala.«

»Ne bodi takoj užaljena!« je ogorčeno vzkliknila Mabel. »Razumeti moraš vendar, da bi bilo noro, postaviti naše preživetje na kocko. Kako si lahko tako egoistična?«

Zdaj se je odkašljala Percyjeva mama. »Je že v redu. Razumela sem.«

Ko je odložila slušalko, je vedela, da je bila Mabel res jezna nanjo. Trajalo bo vsaj štiri tedne, preden jo bo spet poklicala. Štirje tedni bi morali biti dovolj, da iz Percyja končno naredi spodobnega žeparja.

Gospa Morris in njen Srček

Percy je preživljal težke tedne. Vsako jutro ga je mama zbudila malo pred šesto. Vsak dan je moral vaditi, dokler mu ni končno uspelo izprazniti vseh žepov krojaške lutke, ne da bi se dotaknil enega samega zvončka.

Mama ga je pogladila po glavi. »Vidiš, vse gre, samo če hočeš. Steci zdaj dol in nama priskrbi pecivo za zajtrk. Zame tri rogljičke, ti si lahko izbereš, kar hočeš.«

Percy si je oblekel jopič, v katerega mu je mama všila tri globoke notranje žepe. Iztegnil je roko. »Mi daš denarnico?«

Mama je zavila z očmi, dvignila dlani proti nebu, zmajala z glavo. »Rekla sem, da nama kaj priskrbi, ne kupi. Vidiš, to se zgodi, če bereš knjige. Glavo ti zabašejo, da v njej ni prostora za pomembne reči. Pri-skr-bi nama nekaj za zajtrk.« S prsti mu je potrkala po čelu. »Ali končno razumeš? Le s čim sem si to zaslužila?«

Krcnila ga je in ga potisnila iz stanovanja.

Percy je odklamal po ulici. Povešal je glavo.

Pred njim je drobencljala stara gospa z nakupovalno košaro in kodrom na vrvici. Koder jo je vlekel zdaj sem zdaj tja.

»Joj, Srček,« ga je karala, »kakšen grozen ljubljencek si. Tvoja stara mamica ne more več tako kot prej.«

Koder je nadrobno prevohal drog cestne svetilke. Košara na roki stare gospe se je vse bolj nagibala. Denarnica je zdrsnila do roba in štrbunknila na tlakovce. Stara gospa in koder sta odšla naprej.

Percy je pobral denarnico. Bila je obrabljena in stara, ampak precej debela. Pokukal je noter. Levo je bila zataknjena fotografija mladega moškega, zraven pa druga, na kateri je koder z visoko dvignjeno glavo predse iztegoval taco. Desni stranski razdelek je bil nabito poln bankovcev.

Percy je stekel naprej. »Tole vam je padlo na tla!« je zaklical.

Ženska se ni obrnila. Šele ko jo je dohitel, ga je pogledala.

»Tole vam je padlo na tla,« je ponovil.

Ženska je pograbila denarnico. »Sveta nebesa! Pa prav danes, ko sem dvignila toliko denarja, ker moram vendar plačati mizarja in prevzeti vozovnice ... Kako priden fantek si! Moja soseda vedno pravi, da dandanes ni več dobrih otrok, ampak jaz ji ugovarjam, in vidiš, katera je imela prav? Jaz! Tvoja mama je lahko ponosna nate.«

To, je pomislil Percy, žal niti slučajno ne drži.

Stara gospa je iz denarnice potegnila bankovec za pet funtov. »To je zate. In resnično najlepša hvala.«

Koder je kot nor vlekel za vrstico.

»Srček, mamica bo vsak čas zelo jezna nate. Če boš tako nadaljeval, danes ne bo nobene slastne kosti,« je grozila.

Koder je bevsknil.

Percy je bankovec vtaknil v najbolj skrit žep jopiča in stekel k peku. Omamno je dišalo po toplem kruhu. S petimi rogljički in dvema žemljama v vrečki se je sprehodil nazaj.

Pred hišnimi vrati mu je šinilo v glavo, da morda ni pametno, da bi pecivo prinesel v vrečki. Vsak kos posebej je spravil v žep, napihnil vrečko in udaril po njej. Pošteno je počilo.

Mama se je čudila, ko je pecivo kos za kosom jemal iz žepov. Objela ga je in ga poljubila.

»Vidiš,« je rekla, »vse je mogoče, če le hočeš. Morda bo le še kaj iz tebe, in potem me bodo lahko tvoje tete ...« Ni končala. Pred sinom je zabavljala samo v nujnih primerih in ta ni bil tak. Z nekaj rogljički na sestri seveda ne bi mogla narediti vtisa, toda nekje je treba začeti.

Po zajtrku je s Percyjem odšla v veleblagovnico in z njim vadila, kako se neopazno prebijaš med prodajnimi pulti in v cikcaku zbežiš. Prepoznati je moral primerna skrivališča in si zapomniti, kje so zasilni izhodi.

Na poti domov je preverila, ali si je tudi vse zapomnil. Ni bila nezadovoljna. Za nagrado je dobil sladoled, ki ga je izjemoma plačala. Sladoled je težko ukrasti. Sklenila je, da sta si oba zaslužila prosto popoldne.

Na sporedu je bila njena najljubša nadaljevanka.

»Grem lahko dol?« je vprašal Percy.

Pokimala je. »Lahko še enkrat obnoviš, kaj si se danes naučil. Ponavljanja ni nikoli preveč.«

Če bi vedela, da je Percy stekel v knjigarno in tam vse popoldne v kotičku bral, si ne bi tako mirno in zadovoljno lakirala nohtov na nogah in lizala karamel.

Naslednji dan ga je spet poslala v pekarno in ker je imel še dovolj denarja, se je hitro vrnil z naročenim.

»Iz tebe še nekaj bo!« je srečna vzkliknila.

Podvojila je svoj trud, da bi po vseh udarcih v prazno iz njega vendarle naredila sposobnega tatu. Predstavljala si je, kako bo njen sin domov prinesel nekaj, česar se ni nobena od njenih nečakinj dotaknila niti v sanjah; takrat bi sestrični povabila na kavo in za spremembo bi enkrat onidve pozeleneli od zavisti.

Čez tri dni je sklenila, da bosta še v drugo poskusila v veleblagovnici.

Komaj sta za sabo zaprla vhodna vrata, je Percy zagledal staro gospo s kodrom.

Srček jo je vlekel za sabo, silil v levo, silil v desno in se ni menil za njen glasni: »Srček, prosim, bodi no enkrat priden fant.«

Percy je hotel steči nazaj v hišo, ampak Srček ga je že opazil, se iztrgal in odvihral proti njemu. Skočil je nanj in ga polizal.

»Srček!« je klicala gospa, »Srček!«

Nato je prepoznala Percyja in pribrzela po ulici s hitrostjo, ki ji je ne bi nihče pripisal.

»Je to vaš fant?« je vprašala.

Percyjeva mama je prikimala.

Stara gospa jo je zgrabila za roko in jo stresala gor in dol. »Čestitam!« je vzkliknila. »Čestitam vam!«

Percyjeva mama je bila osupla.

Srček je poplesoval okrog Percyja in se mu z glavo drgnil ob nogo.

»Sijajna mama morate biti,« je rekla stara gospa. »Bilo bi mi v veliko veselje, če bi me s svojim sinom kdaj obiskali. Moje sosede

ne morejo verjeti, trdijo, da tega dandanes ni več. Ampak jaz vedno pravim: dobrota se z dobroto vrača. Treba je verjeti v dobroto, potem jo tudi doživiš. Tako zelo sem si očitala, da ga nisem vprašala po imenu, ampak bila sem vsa iz sebe in dala sem mu veliko premajhno nagrado za najditelja ...«

Percy bi najraje dvignil pokrov kanalizacije in zlezal vanjo, naj je še tako smrdelo, ampak Srček ni nehal hoditi okrog njega in ga dregati. Za njim je stala mama, pred njim pa stara gospa, ki je še vedno govorila.

»Kaj pa je pravzaprav naredil?« je vprašala mama, ko je morala stara gospa za hip zajeti sapo.

»Kaj?« je zaklicala, Srček pa je ob tem zalajal. »Ali vam ni povedal? To bi mu bilo čisto podobno! Ah, saj sploh ne veste, kako ponosni ste lahko, kako veseli!«

Mama je Percyju vrgla jezen pogled in ko je stara gospa povedala zgodbo o izgubljeni denarnici, se je bliskanje v njenih očeh spremeniло v besneč tropski vihar.

»Zdaj nimam toliko pri sebi, pridite k meni jutri popoldne – saj imate radi orehov kolač? Vse sosede hvalijo moj orehov kolač, takrat bom lahko poplačala svoj dolg.«

Stara gospa je iz velike rjave torbice potegnila pisemsko ovojnico.

»Na njej je moj naslov. Sicer sem Pegi Morris, vdova Petra Morrisa, ampak njega žal niste mogli poznati, veliko premladi ste. Jutri ob štirih, bo v redu? Tako se veselim! Srček, pridi, že zdavnaj bi morala biti pri frizerju, jutri boš lep za najine obiske.«

Mama je gledala za njima in ni rekla niti besedice. To je bilo zelo slabo znamenje. Ko ju ni bilo več videti, je odprla hišna vrata, ne da bi izpustila Percyjevo roko. Prijem ni bil nežen.

V kuhinji ga je potisnila na stol in se razkoračila pred njim.

»No, mladi mož. Kaj mi imaš povedati?«

Percy je povесil glavo in molčal.

Zgrabila ga je za ušesa. »Poglej me. Ne, ne s takim pasjim pogledom. Prihrani ga za druge priložnosti, ko te bo zasačil policist ali direktor veleblagovnice. To je nevzdržno! Človek je vesel, da je dal fant končno nekaj od sebe, pa ugotovi, da te je prevaral. Pre-va-ral. Svojo lastno mater! Sram naj te bo! V zemljo se vdri od sramu. Če boš tako nadaljeval, boš končal v domu!«

Percy je poznal nekoga, ki je šel v dom, velikega debelega Janeza iz sosednje hiše, ki je vse mlajše v ulici ustrahoval in jih pretepal. Veliki debeluh Janez je bil hujši kot sedem učiteljev. Nekdo je pripovedoval, da so v domu tudi taki, ki se jih boji celo veliki debeluh Janez. Percy je obupano stresel z glavo.

»Saj te nočem dati v dom,« je rekla njegova mama, »ampak kaj drugega naj storim? V domu se je še vsak naučil krasti. Sicer ti morda res ne bo preostalo nič drugega, kakor da postaneš zdravnik ali direktor ali policist ...« Stresla se je.

Mislím, da bi bil raje zdravnik ali direktor ali policist kot tat, je pomislil Percy, ampak tega seveda ni rekel, svoje matere ni hotel še bolj razjeziti.

»Človek te res ne sme niti za hip spustiti izpred oči,« je zavzdihnila. »Najhuje je, da sem zdaj še sama čisto iz tira.« Ugriznila se je v ustnico. Skoraj bi mu povedala, da je prejšnji dan v najlepši gneči na podzemni železnici izpustila priložnost, da bi ukradla vablivo polno denarnico v odprti ročni torbici. Še sama si ni znala pojasniti, zakaj.

Naslednji dan je pismonoša prisopihal po stopnicah in prinesel priporočeno pismo. Percyjeva mama ga je prijela z dvema prstoma. Priporočena pisma so bila nevarna.

Odprla ga je nad paro iz kotlička za čaj, da bi ga v nujnem primeru lahko zalepila nazaj, in ga podala Percyju.

»Ti preberi.«

V pismu je bil poziv, naj se Percy nemudoma zglesi v šoli. Mama je vila roke.

Percy je še drugič prebral pismo.

»Za čisto običajno šolo gre,« je rekel.

»Kako to misliš?«

»Za šolo, v kakršno gredo tisti, ki postanejo zdravniki ali direktorji.«

Percyjeva mama je globoko zavzdihnila. »Kako bom to pojasnila družini? Sam bog ve. Nikoli si nisem mislila, da bo moj otrok hodil v tako šolo. Morda je krivo to, da si fant. Ampak pri tem res nič ne moreš.« Obraz se ji je razjasnil. »Ena dobra stran pa je le. Za to šolo

ni treba plačevati šolnine. Pa saj se tudi nič pametnega ne učijo, sem slišala.«

Ko ji je Percy prebral, da ga mora vpisati najkasneje naslednji dan, je prebledela.

»Saj me vendar ne bodo izpraševali? Hočem reči, na stvari, o katerih se ljudje učijo v običajnih šolah, se ne spoznam prav dobro. Morajo znati mame, ki pošljejo otroka v tako šolo, spodobno brati in take stvari?«

Percy jo je poskusil pomiriti; ni mu povsem uspelo. Naposled se je vzravnala.

»Če že mora biti, grem kar takoj.«

Spremil jo je. Do parka je stopala z dolgimi koraki, ki pa so postajali vedno krajši in obotavljivejši. Malo pred šolo se je ustavila.

»Mislim, da mi je slabo. Vse me boli, še zlasti srce.« Pokazala je na trebuh. »Nihče si ne more predstavljati, kako težavno je življenje mater.«

Percy jo je prijel za roko in odšla sta do šolskega poslopja. Ravnateljčina pisarna je bila v prvem nadstropju. Percy je potrkal na vrata.

Ravnateljica je imela velike zlate uhane, ki so se zibali sem ter tja, ko je govorila. Bila je prijazna. Vprašanja, ki jih je zastavila Percyju, so bila lahka.

»Zelo nadarjenega sina imate,« je rekla mami. »Lahko vam samo čestitam. To je še razlog več, da gre končno v šolo. Zasebni pouk ni vedno najboljši za otroka.«

»Ničesar ne razumem,« je rekla Percyjeva mama, ko sta bila znova na ulici.

Popoldne sta obiskala gospo Morris. Srček je bil sveže ostrižen, videti je bil nesrečen. Gospa Morris je spekla orehov kolač in čokoladne kekse. Miza je bila pogrnjena s svetlo zelenim damastnim prtom, na njej je bila skleda z goro stepene smetane, prtički so bili zloženi v obliki pavjih repov, kava je dišala.

Pred Percyjevim prtičkom je ležala srebrna žepna ura.

»Bila je še last mojega dedka,« je rekla stara gospa. »Saj te ne moti, da jo je treba navijati?«

Percyju se je zdel mali ključek čudovit. Stara gospa mu je pokazala, kako se odpre urin pokrovček. Na notranji strani sta bili vgravirani zaviti začetnici.

»P in M,« je rekel začudeno. »Tako kot moji.«

Stara gospa se je nasmehnila. »Zato bi tudi tako rada, da bi jo nosil. Ime mu je bilo Pavel Miller in bil je železničar. Toda njegova velika strast je bila violina. Velikokrat jo je igral na porokah. Ko bi le vedela, kje je njegova violina zdaj. Ker se ni hotel nihče od njegovih otrok učiti igrati na violino, jo je malo pred smrtjo podaril svojemu kolegu.«

S hrbtno stranjo dlani si je obrisala oči.

Percyjeva mama se je igrala s srebrno kavno žličko in jo izmaknila v rokav. Percy jo je strogo pogledal in odkimal. Košček peciva se ji je zataknil v grlu in še dolgo je kašljala.

Gospa Morris je pripovedovala o starih časih. Njene zgodbe so bile žalostne in smešne hkrati. Percyju so se zdele zanimive, celo njegova mama je prisluhnila.

Ko so se poslovili, se je že mračilo. Gospa Morris ju je spustila domov šele, ko sta obljubila, da bosta kmalu spet prišla.

Na poti domov je Percyjeva mama začudena ugotavljala: »Prav prijazna je.«

»Kljub temu si ji skoraj ukradla kavne žličke,« je rekel Percy.

Mama je ogorčena izjavila, da se je igrala samo z eno žličko, ki jo je tako ali tako nameravala vrniti.

»Imela si jo že v rokavu!« je zaklical Percy.

Pospešila je korak.

»Samo vadila sem. Vaje ni nikoli preveč, to je vedno pravila že moja draga mama, tvoja babica. Tako je kot pri pianistih. Nekoč sem enega slišala, kako je rekel: kadar ne vadi en dan, to opazi on, po dveh dneh opazi njegova žena in po treh občinstvo. Natanko tako je pri nas. Po dveh dneh bi se nam posmehovali kolegi, po treh bi vsi kričali: Držite tatu! Tudi tebi malo vaje ne bi prav nič škodilo!«